

ΠΑΣΧΑΛΗΣ ΛΑΜΠΑΡΔΗΣ

ΒΡΑΒΕΙΟ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ 2012 ΓΙΑ ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ
«ΚΑΘΕΤΗ ΕΞΟΔΟΣ»

ΕΝΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ

ΠΑΣΧΑΛΗΣ ΛΑΜΠΑΡΔΗΣ

Ένα

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Θέση υπογραφής δικαιούχου δικαιωμάτων πνευματικής ιδιοκτησίας
εφόσον αυτή προβλέπεται από τη σύμβαση

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις της ελληνικής νομοθεσίας (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως άνευ γραπτής αδείας του εκδότη η κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο (ηλεκτρονικό, μηχανικό ή άλλο) αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

Εκδόσεις Πατάκη – Σύγχρονη Ελληνική Λογοτεχνία
Πεζογραφία – 347

Πασχάλης Λαμπραδής, Ένα

Υπεύθυνος έκδοσης: Κώστας Γιαννόπουλος

Copyright © Σ. Πατάκης Α.Ε.Ε.Δ.Ε. (Εκδόσεις Πατάκη),
και Πασχάλης Λαμπραδής, Αθήνα, 2014

Πρώτη έκδοση από τις Εκδόσεις Πατάκη, Αθήνα, Οκτώβριος 2014

Κ.Ε.Τ. 9116 Κ.Ε.Π. 694/14

ISBN 978-960-16-5550-5

ΠΑΝΑΓΗ ΤΣΑΛΔΑΡΗ (ΠΡΩΗΝ ΠΕΙΡΑΙΩΣ) 38, 104 37 ΑΘΗΝΑ,

ΤΗΛ.: 210.36.50.000, 801.100.2665, 210.52.05.600, ΦΑΞ: 210.36.50.069

ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΔΙΑΘΕΣΗ: ΕΜΜ, ΜΠΕΝΑΚΗ 16, 106 78 ΑΘΗΝΑ, ΤΗΛ.: 210.38.31.078

ΥΠΟΚ/ΜΑ: ΚΟΡΙΝΘΙΑΣ (ΤΕΡΜΑ ΠΟΝΤΟΥ – ΠΕΡΙΟΧΗ Β΄ ΚΤΕΟ), 570 09 ΚΑΛΟΧΩΡΙ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ,

Τ.Θ. 1213, ΤΗΛ.: 2310.70.63.54, 2310.70.67.15, 2310.75.51.75, ΦΑΞ: 2310.70.63.55

Web site: <http://www.patakis.gr> • e-mail: info@patakis.gr, sales@patakis.gr

*Αφιερωμένο σε όλους τους ανώνυμους ηγέτες,
που ενώ σηκώνουν τον δικό τους σταυρό, κατα-
φέρνουν να επιδράσουν στο περιβάλλον τους,
λίγο ή πολύ, με σκοπό να φτιάξουν έναν κόσμο
καλύτερο.*

Αυτό που σώζει τον άνθρωπο είναι να
κάνει ένα βήμα! Μετά ένα ακόμα βήμα.

Κ. Σ. ΛΙΟΥΣ

Κ Ε Φ Α Λ Α Ι Ο Π Ρ Ω Τ Ο

Από λάθος σε λάθος
ανακαλύπτει κανείς ολόκληρη την αλήθεια.

ZIGKMOYNT ΦΡΟΪΝΤ

ΣΑΝ ΘΕΟΠΝΕΥΣΤΟΣ ΠΙΝΑΚΑΣ έμοιαζε εκείνο το ση-
μαδιακό όνειρο που είδε μια νύχτα η Φανή. Ήταν
τόσο φωτεινό, που όμοιό του δεν είχε ξαναδεί στα
τριάντα δύο χρόνια της ζωής της, θαρρείς κι έβγαινε μέσα
από έναν άλλο κόσμο, παραδεισένιο. Βρισκόταν, λέει, σ'
ένα ερημικό ακρογιάλι που ξανοιγόταν στο πέλαγο και
στην ακτή του είχε μεγάλα αρμυρίκια βαμμένα με ροζ αν-
θάκια. Ο ήλιος είχε σηκωθεί πάνω από τη θάλασσα και
στραφτάλιζε στα γαλήνια νερά της.

Όλα γύρω της έμοιαζαν ντυμένα με ομορφιά και φως –
όπως η ίδια. Φορούσε λευκό ριχτό φουστάνι, που τόνιζε
ακόμη πιο πολύ το φεγγαρένιο πρόσωπό της με το σταρέ-
νιο χρώμα. Τα βαθιά σκούρα μάτια της, η λεπτή μύτη, τα
προτεταμένα χείλη, οι γουβίτσες στα μάγουλα, όλα μαζί,

σε συνδυασμό με τα σπαστά μακριά μαλλιά της, ανέδιναν μιαν άγρια ομορφιά. Στο αριστερό της χέρι κρατούσε ένα πανέρι και μάζευε απ' τον γιαλό πολύχρωμα βότσαλα, στο μέγεθος του ρεβιθιού, τα οποία ξεφύτρωναν από παντού, όπως τα αγριολούλουδα στο δάσος. Τα ξεχώριζε ανάλογα με το χρώμα σε μικρά κουτάκια κι ύστερα τα έδινε στον αγαπημένο της, τον Χάρη.

Στα μάτια του έβλεπε την ευτυχία κάθε φορά που τον πλησίαζε. Στεκόταν στη μέση της παραλίας, μπροστά σ' έναν μεγάλο τοίχο. Ξυπόλητος, γυμνός από τη μέση και πάνω, φορούσε μόνο το μπλουτζίν του και στο ηλιοκαμένο δέρμα του υπήρχαν στάλες ιδρώτα. Και τα μικρά βότσαλα της Φανής γίνονταν πολύχρωμες ψηφίδες, τις οποίες κολούσε πάνω στον σοβά του τοίχου, που μεταμορφωνόταν σ' ένα μεγάλο ψηφιδωτό.

Η Φανή, σαν ένας άλλος άγγελος, παραστεκόταν στον εκλεκτό της καρδιάς της. Τον κοιτούσε με δέος νιώθοντας μιαν απίστευτη πληρότητα επειδή ήταν εκεί μαζί και δούλευαν για τον ίδιο σκοπό. Την πλημμύριζαν πρωτόγνωρα συναισθήματα. Στη βασανισμένη της ζωή εκείνη η ώρα μεταμορφωνόταν σ' ένα μικρό θαύμα, που έμοιαζε απίστευτο για να 'ναι αληθινό, γι' αυτό και άδραχνε την κάθε στιγμή.

Ξαφνικά ακούστηκε ένα υπόκωφο βουητό – σεισμός. Η γη άρχισε να τρέμει κάτω απ' τα πόδια τους και όλα άλλαξαν. Ο μεγάλος τσιμεντένιος τοίχος σκίστηκε στα δυο κι ένα κομμάτι του άρχισε να γέρνει απειλητικά προς τον Χάρη.

«Φύγε! Θα πέσει πάνω σου», φώναξε έντρομη η Φανή.

Μα όλα κυλούσαν τόσο γρήγορα, που εκείνος δεν προλάβαινε πια να αντιδράσει...

Η Φανή ξύπνησε απότομα απ' την αγωνία της κι ανασηκώθηκε στο κρεβάτι. Κοίταξε ολόγυρα και για μια στιγμή αναρωτήθηκε πού βρισκόταν. Στο λιγοστό φως που έμπαινε απ' τις γρίλιες άρχισε σιγά σιγά ν' αναγνωρίζει το δωμάτιό της.

«Όνειρο ήταν...» σιγομουρμούρισε.

Αναστατωμένη σηκώθηκε απ' το κρεβάτι και μ' ένα βάρος να φωλιάζει στο στήθος της άνοιξε το παντζούρι. Έξω ο ήλιος σκαρφάλωνε νωχελικά πάνω από τις στέγες των σπιτιών και τα εναπομείναντα βυζαντινά τείχη της Θεσσαλονίκης. Επιτέλους σταμάτησε κι εκείνη η φθινοπωρινή βροχή που έπεφτε συνεχώς δυο μέρες τώρα – όσες μέρες είχε να φανεί και ο Χάρης από το σπίτι. Αν και ήξερε ότι έλειπε για κάποια δουλειά, ανησυχούσε για κείνον...

Κοντά τρία χρόνια κρατούσε η σχέση τους. Τους ένωναν πολλά, με σημαντικότερο ότι και οι δύο προέρχονταν απ' τα ορφανοτροφεία της πόλης. Και ήταν φυσικό, αφού άτομα με κοινά βιώματα έλκονται μεταξύ τους. Φέρονταν σαν να ήταν πλασμένοι ο ένας για τον άλλον, στα εύκολα και στα δύσκολα. Όμως τα εμπόδια δεν τέλειωναν ποτέ. Όλα πήγαιναν απ' το κακό στο χειρότερο, με κυριότερο το χρόνιο οικονομικό τους πρόβλημα.

Γνωρίστηκαν σ' έναν γάμο – μια μέρα που δεν θα ξεχνούσε ποτέ. Παντρεύοταν η φίλη της η Εύα, από την

οποία είχε ακούσει διάφορα εγκωμιαστικά σχόλια για τον Χάρη, όμως δεν τους έδινε και πολλή σημασία θεωρώντας τα υπερβολές. Όταν τον είδε για πρώτη φορά στην εκκλησία ανάμεσα στον κόσμο, διαισθητικά τον αναγνώρισε αμέσως κι ας μην τον είχε δει ποτέ στη ζωή της. Της φάνηκε ότι είχε κάτι διαφορετικό πάνω του, σαν να 'ταν αυτός που πάντα περίμενε. Το διάβασε στην αύρα που εξέπεμπε το αρρενωπό πρόσωπό του, τα ανοιχτά γκριζοπράσινα μάτια του και το γλυκό χαμόγελό του.

Επιβεβαιώθηκε στον χρόνο. Απ' την αρχή ακόμη, εναρμονίστηκαν σαν δυο μισά μήλα... και το τελευταίο διάστημα συμβίωναν αρμονικά σ' ένα μικρό διαμέρισμα στα κάστρα της πόλης. Είχαν το προνόμιο να μπορούν να αντλούν χαρά απ' τα μικρά πράγματα της ζωής και σε σύγκριση με άλλα ζευγάρια από το περιβάλλον τους, η δική τους σχέση είχε φλόγα.

Όμως δεν ήταν όλα ρόδινα στη ζωή τους, είχαν να αντιμετωπίσουν και πολλές δυσκολίες, τόσο σε προσωπικό επίπεδο όσο και σε επαγγελματικές ματαιώσεις. Η Φανή ως νέα δημοσιογράφος εργαζόταν σε μία μεγάλη τοπική εφημερίδα, έστω και με χαμηλές απολαβές, προσπαθώντας να εδραιωθεί στον χώρο. Κι όσο για τον Χάρη, η κύρια ασχολία του ήταν τα ξυλόγλυπτα και η αγιογραφία – σαν καλλιτεχνική φύση πάντα ζητούσε να πιάσει το άπιαστο.

Απ' τις σκέψεις της δεν έβγαινε το όνειρο. «Τι να σημαίνει άραγε;» αναρωτιόταν. Μέσα σε μια στιγμή ο παράδεισος μετατράπηκε σε κόλαση. Ένας αστάθμητος παράγοντας μπορούσε να τα ισοπεδώσει όλα – όπως ένας

σεισμός ή μια ξαφνική ασθένεια. Το απρόοπτο, που είναι μέρος της ζωής μας και δεν προβλέπεται.

Αισθανόταν το σώμα της να μουδιάζει κάθε φορά που αναλογιζόταν το γκρέμισμα του ονείρου της. Χωρίς εκείνον θα 'χανε κάθε νόημα η ύπαρξή της. Ήταν ό,τι πολυτιμότερο είχε στη ζωή. Το στήριγμά της, ο άνθρωπος με τον οποίο μοιραζόταν κάθε της στιγμή. Παρά τα οικονομικά προβλήματά τους, ακόμη και σε μια καλύβα μόνο με τα απολύτως απαραίτητα, εκείνη θα αισθανόταν αληθινή βασίλισσα δίπλα του. Και μόνο που υπήρχε στη ζωή της, ένιωθε η πιο τυχερή γυναίκα του κόσμου, κι ας ήξερε ότι του άρεσε να αναμετριέται με τον κίνδυνο, ότι ήταν ριψοκίνδυνος, απρόβλεπτος και ορισμένες φορές ξεροκέφαλος. Λειτουργούσε σαν να είχε κηρύξει πόλεμο στον φόβο, λες κι ήθελε να τον αλυσοδέσει μόνο και μόνο για να πάρει την ικανοποίηση του νικητή.

Μέχρι το μεσημέρι τού τηλεφώνουσε συνέχεια στο κινητό του, μα δεν το σήκωνε. Με την αγωνία στα ύψη, αποφάσισε να πάει να συναντήσει τον Ζαχαρία Μαρωνίτη, μήπως και ήξερε κάτι παραπάνω. Ο Χάρης τον είχε σαν πατέρα, αφού άλλον πατέρα δεν γνώρισε ποτέ – σκοτώθηκε προτού ακόμη γεννηθεί.

Ο δάσκαλος, όπως τον αποκαλούσαν και οι δύο λόγω της ιδιότητάς του, έμενε στην Άνω Πόλη, κοντά στο σπίτι της. Εργαζόταν στο Παπάφειο Ίδρυμα κοντά τριάντα χρόνια και τον Χάρη τον γνώριζε αφότου η μητέρα του –τραγουδίστρια στο επάγγελμα– τον εγκατέλειψε όταν ήταν τεσσάρων χρονών και χάθηκε στον υπόκοσμο της νύχτας. Το αγόρι όμως εκείνο –το αγρίμι, όπως το αποκαλούσαν

στο ίδρυμα– είχε ανεπτυγμένη ευφυΐα και άλλα ακατέργαστα εσωτερικά χαρίσματα, που τον έκαναν να ξεχωρίζει. Ο δάσκαλος από νωρίς είχε στρέψει το ενδιαφέρον του πάνω του και τον παρακινούσε να αξιοποιήσει τις έμφυτες δυνατότητές του, αλλά οι συμβουλές του δεν έπιαναν τόπο λόγω της ατίθασης φύσης του.

Λίγο μετά τις τρεις έφτασε η Φανή στο παλιό διώροφο σπίτι του. Ήξερε ότι αυτή την ώρα συνήθως γύριζε από το ίδρυμα και ετοιμάζε το μεσημεριανό του. Έμεινε μόνος μετά τον ξαφνικό θάνατο της γυναίκας του πριν από εφτά χρόνια, χωρίς να 'χει γευτεί τη χαρά των δικών του παιδιών.

«Τι σου συμβαίνει;» τη ρώτησε μόλις την είδε αναστατωμένη.

«Όλη τη μέρα παίρνω τηλέφωνο τον Χάρη και δεν απαντά. Μήπως επικοινωνήσε μαζί σου;»

«Τελευταία μ' αποφεύγει – δεν ξέρω γιατί. Έχει μέρες να φανεί απ' το σπίτι».

«Ανησυχώ μήπως μπλέξει πουθενά μ' αυτές τις παρέες που έχει... Όταν τον δεις, πες του κι εσύ καμιά κουβέντα».

«Δεν ακούει κανέναν, Φανή. Αν δεν σβήσει η φωτιά μέσα του, δεν θα ησυχάσει».

«Έχω ένα κακό προαίσθημα. Ίσως να φταίει και το όνειρο που είδα σήμερα», του είπε μελαγχολικά και το περιέγραψε με κάθε λεπτομέρεια.

«Μην κακομελετάς. Εσύ τουλάχιστον ξέρεις καλά ότι πάντα θα υπάρχουν δυσάρεστα κι απρόβλεπτα γεγονότα στη ζωή μας».

«Μόνο που μαζεύτηκαν πολλά», σχολίασε απογοητευ-

μένη η Φανή, αναλογιζόμενη και τον δικό της βαρύ σταυρό που σήκωνε απ' την παιδική της ηλικία. «Λες να τιμωρούμαστε για κάτι που δεν φταίξαμε, δάσκαλε; Πολλές φορές με απασχολεί το ερώτημα, γιατί σε μένα».

«Εσύ να κάνεις ό,τι είναι καλύτερο για σένα, χωρίς να σταθείς στο γιατί. Είναι ψευδαίσθηση να νομίζουμε πως έχουμε τον απόλυτο έλεγχο στη ζωή μας. Γιατί δεν κινούμε μόνοι μας τα νήματα, υπάρχουν και χιλιάδες άλλοι παράγοντες που αλληλεπιδρούν μεταξύ τους».

Πάντα είχε έναν καλό λόγο για τον καθένα κι η Φανή συχνά αναζητούσε καταφύγιο κοντά του. Ήταν άνθρωπος της προσφοράς, σεβάσμιος και ταπεινός. Ανησυχούσε όμως και ο ίδιος για τον προστατευόμενό του, καθώς ήξερε ότι ήταν απ' τους ανθρώπους που αν δεν βάλει το χέρι του στη φωτιά, δεν πιστεύει ότι καίει. Δεν ανεχόταν από τους άλλους να του υποδεικνύουν ποιο είναι το σωστό και ποιο το λάθος. Η απόρριψη που εισέπραξε στην παιδική του ηλικία τού έδινε αρκετές δικαιολογίες για να αμφισβητεί τον δρόμο που του πρότεινε ο δάσκαλος. Ήθελε να αρπάξει τη ζωή απ' τα μαλλιά, αψηφώντας τους κινδύνους, με απώτερο στόχο να πραγματοποιήσει τα όνειρά του. Και το μέσον για κείνον ήταν τα λεφτά, θεωρούσε ότι μπορούσαν να γίνουν φτερά για να τον πάνε στην απόλυτη ευδαιμονία.

Η διαίσθηση της Φανής Γαλάνη δεν βγήκε λαθεμένη. Εκείνες τις ώρες ο Χάρης Καλοκαιρινός όντως έπαιζε με τη

φωτιά. Διαπραγματευόταν τηλεφωνικά για τα λύτρα μιας απαγωγής, που στο μεταξύ είχε διαπράξει με τον συνεργό του, τον Στράτο. Στα τριάντα εφτά του έφτανε στα άκρα για μια καλύτερη ζωή, αλλά και γιατί ήθελε να εκδικηθεί έναν άσπλαχνο θύτη. Ήταν σίγουρος πως θα τα καταφέρει και πως τα 'χε σχεδιάσει όλα στην εντέλεια. Έτσι, έπεισε τον εαυτό του μα και τον Στράτο να τον ακολουθήσει: για την αδικία της ζωής.

Έλεγε ότι η ζωή είναι ένας Μαραθώνιος, που δεν ξεκινούν όλοι από την ίδια αφετηρία. Άλλοι ξεκινούν από πολύ μπροστά και άλλοι χιλιόμετρα πίσω γιατί τους στερούν τα βασικά, καθώς μεγαλώνουν χωρίς κανένα στήριγμα, όπως εκείνος. Γι' αυτό και πίστευε ότι η ζωή του χρωστούσε, κι αφού δεν επανόρθωνε από μόνη της, πήρε ο ίδιος τη μοίρα στα χέρια του.

Η επιλογή του θύματος δεν ήταν τυχαία, έκρυβε συσσωρευμένο θυμό και εκδίκηση. Επρόκειτο για έναν πλούσιο εργολάβο, τον εξηνταδύαχρονο Αντώνη Γαλάνη, γνωστό στα σαλόνια της Θεσσαλονίκης αλλά και θετό πατέρα της Φανής. Την υιοθέτησαν με τη γυναίκα του Διονυσία όταν ήταν ενός χρόνου, αλλά ύστερα από δεκατέσσερα χρόνια την επέστρεψαν ξανά στο ίδρυμα, γιατί το ζευγάρι ευτύχησε εκείνη την περίοδο να κάνει δικά του παιδιά, οπότε η Φανή περίσσευε. Η διπλή απόρριψη της είχε κοστίσει πολύ ακριβά. Ένα χρόνο έκανε τότε να βγει απ' το δωμάτιό της και ποτέ δεν το ξεπέρασε. Τα γνώριζε όλα αυτά ο Χάρης και η άσπλαχνη συμπεριφορά τους απέναντι στην αγαπημένη του του προκαλούσε απέχθεια. Ήξερε τι σημαίνει να σε παρατούν σ' ένα ίδρυμα και κανείς να μη

ρωτά ποτέ ξανά για σένα. Στον δικό του κώδικα ηθικής η απαγωγή ήταν και μια πράξη απονομής δικαιοσύνης.

Τον είχαν απαγάγει πριν από δυο μέρες, με κινηματογραφικό τρόπο. Κοντά ένα μήνα παρακολουθούσαν τις κινήσεις του και η κατάλληλη ευκαιρία τούς δόθηκε το βράδυ της περασμένης Κυριακής, κατά τις έντεκα, σ' ένα ερημικό σταυροδρόμι στο Πανόραμα Θεσσαλονίκης, όταν επέστρεφε μόνος με τη Μερτσέντες του στο πολυτελές σπίτι του έπειτα από μια επαγγελματική συνάντηση. Για να τον ακινητοποιήσουν προκάλεσαν τροχαίο ατύχημα, χτυπώντας τον στο πίσω μέρος του αυτοκινήτου του. Οργισμένος άνοιξε την πόρτα ο Γαλάνης και άρχισε να διαμαρτύρεται έντονα. Μα σιώπησε αμέσως μόλις αντίκρισε έναν άντρα με κουκούλα να τον σημαδεύει με πιστόλι. Κόλλησε την κάννη στον κρόταφό του και διά της βίας τον οδήγησε στο δικό τους αμάξι, που γρήγορα χάθηκε μες στη νύχτα.

Το κρησφύγετό τους βρισκόταν σ' ένα εγκαταλελειμμένο εργοστάσιο της βιομηχανικής περιοχής, δυτικά της πόλης. Ένα από τα πολλά γκριζα κουφάρια που έχασκαν χορταριασμένα και λεηλατημένα να αναπολούν τις λαμπρές εποχές. Από εκεί συντόνιζαν τις ενέργειές τους οι απαγωγείς δυο μέρες τώρα. Με απειλές και με φοβέρες, έχοντας το θύμα τους δεμένο, κλειδωμένο σ' ένα μικρό δωμάτιο, να τους εκλιπαρεί να μην του κάνουν κακό. Τον είχε κυριεύσει ο φόβος – θα 'κανε ό,τι του ζητούσαν.

Πεντακόσιες χιλιάδες ευρώ ήταν τα λύτρα για να τον αφήσουν ελεύθερο, έπειτα από σκληρό παζάρι με τη σύζυγό του Διονυσία. Και την τρίτη μέρα, λίγες ώρες πριν

από την εκπνοή της διορίας που έθεσαν, συγκεντρώθηκαν τα χρήματα. Έμενε μόνο να τα παραλάβουν...

Είχε αρχίσει να σουρουπώνει. Ο ήλιος έγερνε αργά πίσω από τον Όλυμπο, πλημμυρίζοντας τον ουρανό και τα αραιά σύννεφα με χρώματα της φωτιάς. Βγήκε κάποια στιγμή και ο αποσπερίτης και μαζί του άρχισαν ν' ανάβουν σιγά σιγά και τα φώτα της πόλης. Νόμιζες ότι ήταν ένας απέραντος πίνακας ζωγραφικής από το ίδιο το χέρι της θείας δύναμης. Σ' αυτό το καλλιτέχνημα της φύσης είχε καρφωμένο το βλέμμα του ο Χάρης. Στεκόταν σκεφτικός έξω από την αποθήκη του εργοστασίου, με την πλάτη στον τοίχο. Μέσα του πάλευαν η λογική με το συναίσθημα. Είχε φτάσει πλέον η ώρα για το τελικό στάδιο του σχεδίου τους.

Κάποια στιγμή εμφανίστηκε ο συνεργός του, ο Στράτος, ένας σαρανταπεντάρης μελαχρινός άντρας, μετρίου αναστήματος, με σκληρά χαρακτηριστικά και βλέμμα αρπαχτικού.

«Να πηγαίνουμε σιγά σιγά», είπε με τη βαριά φωνή του.

«Ναι...» απάντησε ο Χάρης, αφού συμβουλευτήκε για μιαν ακόμη φορά το ρολόι του. «Έτοιμος; Μήπως να επαναλάβουμε για τελευταία φορά τι πρέπει να κάνει ο καθένας μας;»

«Δείχνεις σαν να μη με εμπιστεύεσαι», σχολίασε ενοχλημένος εκείνος.

«Δεν σε ξέρω και τόσο καλά...»

«Καλύτερα να μην ξέρεις και πολλά για μένα».

«Παίρνω τα μέτρα μου γιατί μπορεί να παρακολουθούν οι μπάτσοι κι ένα λάθος μας θα 'ταν μοιραίο».

«Μην ανησυχείς, ξέρω τι πρέπει να κάνω».

«Και κάτι ακόμη. Σε περίπτωση που κάτι πάει στραβά, δεν θα 'θελα να πουλήσουμε ο ένας τον άλλον».

«Έγινε, Χάρη».

«Αν μου συμβεί οτιδήποτε, θέλω να μου υποσχεθείς πως τα λεφτά απ' το μερίδιό μου θα τα δώσεις στη Φανή».

«Σύμφωνοι», αποκρίθηκε ο Στράτος κι έδωσαν τα χέρια.

Με μια μηχανή μεγάλου κυβισμού, στην οποία ανέβηκε ο Χάρης, και μ' ένα αυτοκίνητο που οδηγούσε ο Στράτος –κλεμμένα και τα δυο–, κατευθύνθηκαν στην πόλη να πάρουν τα λύτρα.

Είχε βραδιάσει όταν έφτασαν στο κέντρο της Θεσσαλονίκης. Στην οδό Εγνατίας και επί της Αριστοτέλους βρισκόταν σε εξέλιξη μια πολύβουη πορεία διαμαρτυρίας από χιλιάδες αγανακτισμένους. Κατευθύνονταν ανατολικά, προς την Καμάρα, κραυγάζοντας συνθήματα κατά του ιμπεριαλισμού και της λαίλαπας της παγκοσμιοποίησης.

Στις οχτώ ακριβώς και μέσα σ' εκείνο το ανθρωπομάνι, ξεχώρισε από τα δεξιά της πορείας μια κομφή γυναίκα, γύρω στα πενήντα πέντε, με ξανθά μαλλιά. Προχώρησε λίγα μέτρα επί της Αριστοτέλους και στάθηκε πλάι σ' έναν κάδο απορριμμάτων. Ήταν η Διονυσία Γαλάνη. Κρατούσε μια μαύρη σακούλα σκουπιδιών, δεμένη με κόκκινη κορδέλα. Την άφησε μέσα στον κάδο, όπως ήταν προσχεδιασμένο, κι απομακρύνθηκε αμέσως.

Σε λίγο μπροστά στον κάδο εμφανίστηκε ένας ηλικιωμένος ραχοσυλλέκτης με καμπουριασμένες πλάτες. Πήρε

τη σακούλα και με βιαστικά βήματα κατευθύνθηκε προς την Εγνατία. Θα την παρέδιδε σ' έναν μυστηριώδη τύπο με σκούφο στο κεφάλι, που 'ρθε στα ξαφνικά να του προσφέρει εκατό ευρώ για μια ασήμαντη εξυπηρέτηση.

Όπως είχαν συμφωνήσει, θα τον περίμενε στην απέναντι πλευρά του δρόμου, αλλά για να πάει εκεί έπρεπε να περάσει μέσα από την πορεία. Μόλις αναμίχτηκε με το πλήθος που φώναζε συνθήματα κατά της κυβέρνησης, τον πλεύρισε ο Στράτος. Του 'βαλε στη χούφτα του τα λεφτά και με αστραπιαίες κινήσεις πήρε το πολύτιμο φορτίο και το 'χωσε στο σακιδιό του. Το φόρεσε στην πλάτη του και άρχισε να τρέχει προς το άγαλμα του Ελευθέριου Βενιζέλου, όπου τον περίμενε ο Χάρης με αναμμένη τη μηχανή της μοτοσυκλέτας.

Αστυνομικοί με πολιτικά είχαν ζώσει την περιοχή και παρακολουθούσαν από απόσταση. Είδαν τον ρακοσυλλέκτη να παίρνει τη σακούλα και για μια στιγμή ξαφνιασθήκαν. Ήταν κάτι απρόβλεπτο και στη σύγχυση χάθηκε για λίγο ο συντονισμός, ιδιαίτερα όταν εκείνος λίγα μέτρα πιο πάνω αναμίχτηκε με τον κόσμο. Όταν τελικά κατάφεραν να τον πλησιάσουν, τους περίμενε και δεύτερη έκπληξη. Τα λύτρα είχαν κάνει φτερά απ' τα χέρια του. Αμέσως σήμανε συναγεραμός. Ένας αστυνομικός που ήλεγχε από ψηλά όλη την πλατεία πρόσεξε κάποιον να τρέχει μ' ένα σακίδιο στην πλάτη, να ανεβαίνει σε μια μηχανή πίσω από τον οδηγό της και να φεύγουν βιαστικά. Αμέσως ειδοποίησε με τον ασύρματο το κέντρο ελέγχου, από όπου άμεσα δόθηκε σήμα να τους καταδιώξουν.

Στην Πλατεία Αριστοτέλους περιδιάβαινε αρκετός κό-

σμος και οι δυο απαγωγείς με τη μοτοσικλέτα βιάζονταν να φύγουν. Δεν πρόλαβαν να διανύσουν ούτε εκατό μέτρα, όταν ξαφνικά μπροστά τους πετάχτηκε ένα κοριτσάκι με το ποδήλατό του. Είχε μακριά καστανόξανθα μαλλιά και μεγάλα μάτια γεμάτο τρόμο. Ο Χάρης αιφνιδιάστηκε – δεν είχε πολλά περιθώρια επιλογής. Ενστικτωδώς, για να μην το χτυπήσει, πάτησε φρένο και έστριψε το τιμόνι δεξιά, με αποτέλεσμα η μηχανή να γλιστρήσει και να σωριαστούν, ανατρέποντας και το ποδήλατο.

Η μοτοσικλέτα σύρθηκε μαζί με τον οδηγό της στο πλακόστρωτο, ενώ ο Στράτος εκτινάχτηκε κι έπεσε δίπλα στο γρασίδι, χωρίς να πάθει ούτε γρατζουνιά. Σηκώθηκε όρθιος και σαστισμένος κοίταξε γύρω του. Είδε το κοριτσάκι που έκλαιγε γοερά κι έτρεχε στην αγκαλιά της μητέρας του, μιας ξανθιάς με προκλητική εμφάνιση. Πιο πέρα αντίκρισε τον Χάρη να κείται ασάλευτος δίπλα στη μοτοσικλέτα. Πήγε κοντά του, έσκυψε από πάνω του και βλέποντάς τον αναίσθητο κατάλαβε ότι δεν υπήρχε κανένας λόγος να βρίσκεται άλλο εκεί. Σηκώθηκε όρθιος και μπροστά στα περίεργα μάτια των περαστικών που στο μεταξύ είχαν συγκεντρωθεί γύρω του, το 'βαλε στα πόδια πριν αρχίσουν να καταφθάνουν οι μπάτσοι.

Ο Χάρης είχε λάβει υπόψη του όλες τις παραμέτρους κι είχε σχεδιάσει ακόμη και εναλλακτικές λύσεις για κάθε ενδεχόμενο, εκτός από τον απρόβλεπτο παράγοντα: τη σύμπτωση να πεταχτεί μπροστά του το κοριτσάκι στο συγκεκριμένο μέρος, τη συγκεκριμένη στιγμή. Και ούτε φυσικά θα μπορούσε να το προβλέψει, γιατί ένα συμβάν είναι αποτέλεσμα επίδρασης και άλλων παραγόντων που δεν

γίνονται αντιληπτοί. Θέλουμε δεν θέλουμε, όλοι αλληλεπιδρούμε μέσα σ' ένα σύστημα.

∞

Ο Χάρης μεταφέρθηκε αιμόφυρτος με ασθενοφόρο, συνοδεία της Αστυνομίας, στο νοσοκομείο ΑΧΕΠΑ, με σπασμένο το δεξί του πόδι, αλλά και με διάφορες κακώσεις στο σώμα και στο κεφάλι. Όλο το βράδυ στο κρεβάτι παραμιλούσε συνέχεια. Ρωτούσε και για την τύχη του παιδιού. Ηρέμησε λίγο την επόμενη μέρα, όταν εμφανίστηκαν η Φανή και ο Ζαχαρίας.

Ο Χάρης ντρεπόταν να τους κοιτάξει στα μάτια· μέσα τους διέκρινε απογοήτευση και οίκτο. Ας άνοιγε καλύτερα η γη να τον καταπιεί εκείνη την ώρα, και περισσότερο όταν άκουσε τη Φανή να τον ρωτάει:

«Γιατί, Χάρη; Γιατί;»

«Τι να κάνουμε; Στη ζωή συμβαίνουν και δυσάρεστα γεγονότα...» αποκρίθηκε μελαγχολικά ο Χάρης, και ο νους του για πολλοστή φορά ανέτρεξε στη μοιραία στιγμή και στα τρομαγμένα μάτια του κοριτσιού.

«Δεν το χωράει το μυαλό μου».

«Φανή, θα σε παρακαλούσα να μην ανοίξουμε τώρα αυτή τη συζήτηση. Δεν είμαι σε θέση να το κάνω».

Σκόπευε να κερδίσει χρόνο αλλά και να τηρήσει την υπόσχεση που έδωσαν με τον Στράτο να μη μαρτυρήσει ο ένας τον άλλο, έτσι ώστε να λάβει η Φανή το μερίδιό του απ' τα λύτρα.

«Εντάξει, Χάρη. Να θυμάσαι όμως πως υπάρχουν πολ-

λά γιατί που περιμένουν μιαν απάντηση», και για να τον καθυστερήσει πρόσθεσε: «Εγώ θα είμαι στο πλευρό σου ό,τι κι αν γίνει».

Το επισκεπτήριο στο μοναχικό δωμάτιό του ήταν ελεγχόμενο και περιορισμένο, έξω απ' την πόρτα του φύλαγε ένας αστυνομικός επί εικοσιτετραώρου βάσεως. Τον κανόνα της σιωπής κράτησε και στους ανακριτές του, ακόμη κι όταν έφεραν μπροστά του τον Γαλάνη, το θύμα της απαγωγής, που είχε ελευθερώσει στο μεταξύ ο Στράτος εκείνο το βράδυ. Αμφιταλαντεύτηκε να τον αναγνωρίσει, αφού πάντα τον έβλεπε με κουκούλα στο κεφάλι. Ήταν γνώριμη όμως η φωνή του...

Όση πίεση κι αν του άσκησαν τις επόμενες μέρες, δεν έβγαλε μιλιά. Αρνούνταν τα πάντα. Μόνο το όπλο που βρέθηκε στην κατοχή του δεν μπορούσε να δικαιολογήσει. Αν και τραυματισμένος, αποδεικνυόταν σκληρό καρύδι. Μια μονάχα σκέψη δεν έβγαινε απ' τον νου του. Αν δεν βρισκόταν στον δρόμο του εκείνο το κοριτσάκι, όλα θα ήταν διαφορετικά τώρα. Λίγα μόνο μέτρα τον χώριζαν απ' το όνειρο.

Και τα χειρότερα ακολούθησαν. Κάποια στιγμή δέχτηκε και πάλι την επίσκεψη του υπαστυνόμου Σωτήρη Κλάδη, ο οποίος είχε αναλάβει την υπόθεση της απαγωγής.

«Καλημέρα», του είπε μόλις μπήκε.

«Καλημέρα», ανταπέδωσε ο Χάρης με δυσφορία, αφού ήξερε πως θα περνούσε δύσκολες ώρες μαζί του.

«Καταλαβαίνω ότι δεν σου αρέσει να ανακατεύομαι και πολύ στα πόδια σου, αλλά αυτή είναι η δουλειά μου», είπε βλέποντας την αντίδρασή του. «Όσο κι αν δεν παραδέχεσαι τίποτα, σε ενοχοποιούν πλέον άλλα, πιο επίσημα

στοιχεία. Βγήκαν τα αποτελέσματα της βαλλιστικής εξέτασης απ' το όπλο σου. Και ξέρεις φυσικά τι έδειξαν...» σχολίασε αινιγματικά.

Ο Χάρης δεν αποκρίθηκε, μόνο τον κοίταζε στα μάτια περιμένοντας να συνεχίσει.

«Ότι με το πιστόλι αυτό σκότωσαν κάποιον πριν από ενάμιση χρόνο στο Κερατσίνι. Τον Πέτρο Αγαρηνό. Οπότε, όπως καταλαβαίνεις, κατηγορείσαι και για φόνο, Καλοκαιρινέ!»

Ο Χάρης σάστισε μόλις το άκουσε, σαν να τον χτύπησε κεραυνός. Ήταν αδύνατον να το χωρέσει ο νους του. Δεν είχε αναμιχθεί ποτέ σε φόνο, είτε εκούσια είτε ακούσια.

«Δεν σκότωσα ποτέ κανέναν», αντέδρασε. «Και δεν ξέρω για ποιον μιλάς».

«Εσύ μπορείς να λες ό,τι θες. Σημασία έχουν τα αποδεικτικά στοιχεία και στην περίπτωση σου μιλάνε από μόνα τους», είπε ο αστυνομικός κοιτάζοντάς τον με αποστροφή, ενώ μέσα του έλεγε πεισματωμένα: «Θα σε τσακίσω, μπάσταρδε».

«Πρώτη φορά έπιασα πιστόλι πριν λίγες μέρες. Δεν είναι δικό μου. Θέλω να με πιστέψετε», είπε απολογητικά ο Χάρης και στη θύμησή του επανέφερε τη στιγμή που το 'παιρνε απ' τον Στράτο για την απαγωγή, την οποία αναγκάστηκε πλέον να ομολογήσει.